

Arkivtegning: : Philip Ytornel/POLITIKEN

Snyder Danmark på CO2-vægten?

Hvis vi opgjorde CO2-udslip, efter hvem der forbruger varen, ville Danmarks glorie falme.

Vi vælger at placere CO₂-aftrykket for en vare, ud fra hvor den produceres, og ikke hvor den forbruges, hvilket er en opgørelsesmetode, der klart favoriserer de forbrugstunge vestlige lande på bekostning af det vareproducerende Asien

Når Mette Frederiksen og tre andre danskere taler ved FN's klimatopmøde, udlægges det i dele af pressen, som om Danmark er en grønt fyrtårn, som andre lande kan skele til.

Men er der hold i denne danske selvforståelse, eller fnises der rundt om i salen på Manhattan, når Danmark polerer glorien?

Hvis man ser på Danmarks statistik og international statistik for nationalt CO₂-aftryk, ligger Danmark lidt over EU-gennemsnittet for udledning per indbygger efter den anvendte opgørelsesmetode. Men har opgørelsesmetoden for CO₂-aftryk betydning for Danmarks rangering? I høj grad.

Metoden, der er fastsat af FN, tager udgangspunkt i de aktiviteter, der tæller med i et lands nationalregnskab. CO₂ fra det, der produceres i Danmarks industri, landbrug, servicefag m.m., opgøres, og den danske del af international transport medtages også.

Hvis vi opgjorde CO₂-udslip efter hvem der forbruger varen, frem for hvor den produceres, ville Danmarks glorie falme

Det betyder, at når De, kære læser, tager toget på arbejde, fyrer op under pc'en og arbejder dagen igennem med design af den nye forårskollektion af sneakers, så belastes Danmarks opgørelse af CO₂-udslip med den del af togturen, opvarmning af arbejdspladsen og strøm til pc'en, der ikke kommer fra varige energikilder.

Og når De, kære læser, på vej hjem fra arbejde svinger omkring Tøj og Sko for at udskifte de gamle hullede løbesko, ser bidraget til opgørelsen af Danmarks CO₂-udslip også meget fint ud. Her er det nemlig kun opvarmning af butikken og transporten af skoene fra toldstationen og til butikken, der belaster CO₂-aftrykket i Danmark.

I bunden af skoen står nemlig »Made in China«. Så al den CO₂, der kommer fra at producere skoen, placeres i Kina, og CO₂ fra transporten af skoen vil (med en vis sandsynlighed) ligeledes blive placeret i Kina, hvis den fragtes med et kinesisk rederi.

Så vil De måske indvende, at Danmark jo har overskud på den del af handelsbalancen, der vedrører varer, og vi derved får en masse CO₂-udslip placeret i Danmark på den konto. Og her er det, at den officielle statistik ophører med at kunne levere meningsfyldte data.

For det er ikke muligt at se CO₂-udslippet for de varer, der passerer landegrænserne. Men man kan jo tænke lidt over, hvor mange kinesisk konstruerede dimser – af ikke ubetydelig vægt – der kan købes til ganske få penge i Danmark, i forhold til hvor mange danskproducerede dimser, der kan købes i Kina.

Et kig ind i den lokale Tiger-butik giver en indikation: Prøv det lille eksperiment at vende varerne på ryggen, og se, hvor de er produceret. Og tænk så over, om der findes en tilsvarende type butikker i Kina, der sælger en masse dansk produceret krimskrams.

Vi vælger således at placere CO₂-aftrykket for en vare, ud fra hvor den produceres, og ikke hvor den forbruges, hvilket er en opgørelsesmetode, der klart favoriserer de forbrugstunge vestlige lande på bekostning af det vareproducerende Asien.

Og ser man på indkomstforskellene mellem Kina og Danmark ud fra bnp per indbygger, lå Danmark i 2010 med ca. 36.600 USD per indbygger, mens Kina lå med ca. 7.600 USD per indbygger. Så umiddelbart skulle man tænke, at den danske forbruger har lidt mere at gøre godt med i forhold til at købe dimser, end den kinesiske forbruger har.

Hvis vi opgjorde CO₂-udslip, efter hvem der forbruger varen, frem for hvor den produceres, ville Danmarks glorie falme. Og måske var vi blevet bedt om kun at sende én enkelt taler til FN-topmødet, så man kunne spare CO₂ fra flyveturen for de tre talere, der måtte blive hjemme.